

I Festa de l'arbre

Amb el mes de febrer arriba l'època dels arbres, i a l'Agrupació hem celebrat novament la Festa de l'Arbre, per tal d'anar recuperant les zones malmeses del Vallès i comarques més properes.

Aquest cop li ha tocat el torn als Sots Feréstecs, un racó ben peculiar del nostre entorn.

La repoblació feta ha consistit en 300 plançons d'alzines i 200 de roures, plantats per una colla d'un centenar de persones de totes les edats, entre els quals es trobaven els membres de la secció infantil de la casa. La zona repoblada concretament ha estat la finca de Cal Romaní, als Sots Feréstecs, dins el terme municipal del Figaró-Montmany.

Aquest any, però hi ha hagut una novetat. En recollir els plançons que facilita el Departament d'Agricultura de la Generalitat, ens hem trobat amb la sorpresa que calia pagar-los!

Que la Generalitat cobri a una entitat ciutadana els plançons que els socis de l'entitat i simpatitzants es disposen a plantar en zones malmeses, amb l'afany de treballar per al manteniment i millora dels boscos del nostre país, és una cosa que per més que ens hi esforcem no arribem a comprendre. Que els plançons tenen un cost, és evident, però d'aquí a pretendre que una entitat ciutadana que els dona un ús totalment públic, els hagi de pagar a l'Administració, sembla una mena de joc dels disbarats.

Sigui com sigui, la plantada es va fer i, val a dir que, del centenar de persones, cap a unes 30 eren simpatitzants, no pas socis de l'entitat. Això vol dir doncs, que hi ha força gent amb consciència que un país depèn de l'esforç dels seus habitants, no només en la seva dimensió humana o econòmica, sinó també en l'estrictament física.

Teresa Ventura

15a Excursió Popular de Granollers

La quinzena excursió popular, que ha coincidit amb el Diumenge de Rams una vegada més, ha comptat amb una participació d'un 180 persones que, han sortit a les 8 del matí de la Porxada, i que s'han disposat a recórrer l'itinerari que enguany els ha portat a una travessia pel pla de Llerona, en una mena de crit d'atenció cap a una zona del nostre entorn que, si no ho sabem parar d'una manera o altra, es troba condemnada a la desaparició sota l'asfalt, i la claveguera a cel obert en què anem transformant el Congost, "la Riera" de la nostra infància. (La infància dels qui ja estem per damunt dels 40, volem dir, perquè els altres ja no en tindran mai cap altre record que el d'un corriol de sucus pudents i de colors diversos).

Can Rosanes, can Marges, can Pagès Vell i can Colomé, a més de l'església de Sant Feliu de

Canovelles, constituïen els altres punts d'atenció d'aquesta caminada, sortosament per motius diferents al del malmès entorn natural.

L'excursió popular de Granollers és un bon motiu per descobrir i conèixer l'entorn més immediat que ens envolta, per tant, esdevé un mitjà excel·lent per mostrar els valors que conté i les problemàtiques que pateix. En altres paraules, veure el seu estat de salut. En aquest sentit el recorregut d'enguany és una bona mostra de la precarietat en què es conserva actualment el medi natural al voltant de Granollers.

El creixement urbanístic incessant i imparable, la constant expansió del sector industrial, l'abandó de l'agricultura tradicional, la proliferació de segones residències, així com la contínua obertura de nous vials, són factors resultants de l'acció humana en aquest final de segle, que malauradament incideixen de forma irreversible en el medi natural que cobreixen amb més i més ciment i asfalt els pocs espais verds que encara ens queden.

L'arribada de la democràcia als ajuntaments suposà una alenada d'esperança, i ingènuament vam creure que els nous gestors posarien punt i final al creixement desordenat dels darrers anys del franquisme i que en poc temps compensarien els dèficits estructurals de tants i tants anys de mala gestió.

Han anat passant els anys i un cop perduda l'embranchida inicial, que va transformar les ciutats i viles i que va dotar-les de noves infraestructures, moltes administracions han esdevingut simples gestors que amb més o menys encert van fent la viu viu des de les seves poltrones.

Només cal passejar pels volts del riu Congost per veure que hem convertit el paisatge en un femer. Una proliferació de petits hortets amb tanques i barraques construïts amb ferralla i tota mena de materials imaginables, s'han anat estenent afavorits per la crisi i l'atur i tolerats per la negligència dels ajuntaments que no saben o no poden afrontar el problema i van defugint les seves responsabilitats. Aquest deixar fer, ha propiciat l'aparició d'alguns focus de progressiva degradació, uns espais insalubres que són utilitzats fins i tot com a habitatge permanent.

No podem deixar passar aquesta oportunitat, cal reclamar als gestors dels nostres ajuntaments que compleixin les seves obligacions, que planifiquin i gestionin aquest espais per tal de recuperar-los amb tots els seus valors i la seva diversitat.

Ara, més que mai hem d'aconseguir un territori equilibrat, i que en el futur aquest itinerari sigui un recorregut permanent a la disposició de les escoles i de tots els interessats en el coneixement i el respecte a la natura.

Teresa Ventura

